

— Як же я про-ґа-вив? — спле-снўв у до-ло-ні та-то. — Мо-ло-да́ ма́т-ка ві-ле-ті-ла й по-ло-ві-ну ро́-ю за со-бо́-ю ві-ве-ла. До́б-ре, хоч у сво-е́-му сад-ку́ сі-ла. За́-раз під-го-ту́-ю но-вій вў-лик і спро́-бу-ю мо-ло-дій рій ту-ді пе-ре-са-ді-ти. Шві́д-ше, сі-ну, не-сі мо-ю ве-лі-ку ко-ро́б-ку, а я роз-бри́з-ку-вач із во-до́-ю візь-му́, щоб во-ні́ тро́-хи о-хо-ло́-ну-ли!

Од-ні-є-ю ру-ко-ю та-то по-чав по-ли-
ва-ти рій хо-ло́д-но-ю во-до́-ю, а їн-шо-ю
три-ма́в ко-ро́б-ку вни-зу́ під гіл-ко-ю з ро́-
єм. Ра́п-том він од-ні́м нев-ло-ві-мим ру́-
хом змах-ну́в рій у ко-ро́б-ку і шві́д-ко за-
крі́в її крі́ш-ко-ю — жо́д-на бджо-ла не
ві-порс-ну-ла!

— О-го́! — за-хо́п-ле-но ві-гук-нув
Миш-ко́. — І як це то-бі вда-ло́-ся?

